

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżący i Komisja poniosą własne koszty w zakresie postępowania głównego.
- 3) Skarżący poniesie, poza własnymi kosztami postępowania, koszty Komisji w zakresie postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.
- 4) Republika Francuska poniesie własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 listopada 2004 r.

w sprawie T-316/04 R Wam SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Pomoc państwa — Pożyczki o obniżonej stopie procentowej umożliwiające przedsiębiorstwu zainstalowanie się w niektórych krajach trzecich — Obowiązek windykacji — Środki tymczasowe — Zawieszenie wykonania — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Brak)

(2005/C 31/44)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-316/04 R Wam SpA, z siedzibą w Cavezzo di Modena (Włochy), reprezentowanej przez E. Gilianiego, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: V. Di Bucci i E. Righini, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot wniosku o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. [C (2004) 1812 final] w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (dawniej NN 102/2002), Prezes Sądu wydał w dniu 10 listopada 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2004 r. przez Hensotherm AB przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-366/04)

(2005/C 31/45)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 8 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hensotherm AB z siedzibą w Trelleborg (Szwecja), reprezentowanej przez adwokata Stefana Hallbäcka przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również spółka Rudolf Hensel GmbH z siedzibą w Börsen (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- ponowne przekazanie sprawy do rozpoznania przez Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach rynku wewnętrznego w celu rozpatrzenia co do istoty odwołania skarżącej od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 11 września 2003 r., ze względu na naruszenie podstawowych wymogów proceduralnych;
- ewentualnie, rozpatrzenie odwołania od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 11 września 2003 r. i decyzji Izby Odwoławczej z dnia 12 lipca 2004 r. i oddalenie wniosku spółki Rudolf Hensel GmbH o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 357 863;
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie:

Graficzny znak towarowy „HENSOTHERM” dla towarów z klasy 2 i 17 (farby, materiały izolacyjne i uszczelniające) – wspólnotowy znak towarowy nr 357.863

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:

Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie znaku:

Rudolf Hensel GmbH

Znak należący do wnioskodawcy o unieważnienie:	krajowy słowny znak towarowy: „HENSOTHERM” (nr 213 672) dla towarów z klasy 2	prawo skarżącej do renty, wraz z odsetkami za zwłokę równymi stopie procentowej określonej przez Europejski Bank Centralny dla swych operacji refinansowania, zwiększonej o dwa punkty procentowe;
Decyzja Wydziału Unieważnień:	Stwierdzenie nieważności wspólnego znaku towarowego „HENSOTHERM” ze względu na ryzyko wprowadzenia w błąd w odniesieniu do wcześniejszego krajowego znaku towarowego „HENSOTHERM” (nr 213 672)	— zasądzenie od Rady na rzecz skarżącej zadośćuczynienia w wysokości 100.000 Euro w związku z pozaumowną, istotną krzywdą moralną poniesioną przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego poprzedzającego skargę i przy wielu pisemnych i ustnych kontaktach skarżącej ze służbami Rady; i
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania	— obciążenie Rady kosztami
Podniesione zarzuty:	Naruszenie przepisu art. 52, ust. 1, lit. a i przepisu art. 78 rozporządzenia (WE) nr 40/94	

Zarzuty i główne argumenty

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2004 r. przez Annę Kontouli przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-416/04)

(2005/C 31/46)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 18 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Anny Kontouli zamieszkałej w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanej przez V. Arkitidisa, lawyer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Radzie Wspólnot Europejskich.

Anna Kontouli wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Rady z dnia 16 lipca 2004 r. oddalającej sprzeciw wniesiony przez skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu Pracowniczego dotyczącej określenia odpowiedniego wskaźnika korygującego przy obliczaniu renty;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącej kwoty równej różnicy pomiędzy kwotami renty wypłaconą do tej pory na rzecz skarżącej a kwotami renty, które powinny być wypłacone, gdyby wskaźnik korygujący renty skarżącej został określony w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa od dnia 1 maja 2003, w którym ustalone zostało

Skarżąca jest byłym urzędnikiem Rady, otrzymującym rentę inwalidzką od dnia 1 maja 2003 r. Po zakończeniu służby, skarżąca poinformowała Radę, że osiedliła się na stałe w Zjednoczonym Królestwie i na podstawie tej informacji Rada wstępnie zastosowała do renty skarżącej wskaźnik korygujący właściwy dla tego państwa. Jednakże, mając na uwadze, że skarżąca przedłożyła sprzeczne informacje co do jej miejsca stałego pobytu, Rada zawiesiła stosowanie wskaźnika korygującego właściwego dla Zjednoczonego Królestwa, stosując najpierw współczynnik korekcyjny właściwy dla Belgii i w dalszym okresie – właściwy dla Grecji, gdzie skarżąca miała początkowe miejsce pochodzenia. Skarżąca wniosła sprzeciw, który został oddalony zaskarżoną decyzją dnia 16 lipca 2004r.

W uzasadnieniu skargi, skarżąca podnosi, że stale i legalnie przebywa w Zjednoczonym Królestwie od dnia 1 maja 2003 do chwili obecnej. Uważa ona, że stwierdzając odmiennie, Rada naruszyła art. 82 ust. 1 Regulaminu Pracowniczego i popełniła rażący błąd w ocenie. Podnosi ona również, że Rada nie uzasadniła swej decyzji w sposób wystarczający i naruszyła podstawową zasadę pewności prawa poprzez obalenie uprawnionych oczekiwań skarżącej. Ponadto skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła zasadę dobrej administracji i obowiązek starannego działania wobec skarżącej. Wreszcie, skarżąca podnosi, że doznała ona istotnej krzywdy w wyniku ogólnego zachowania strony przeciwnej wobec niej i w wyniku faktu, że jej córka musiała porzucić swe studia doktoranckie w Grecji w celu przeprowadzenia się do Zjednoczonego Królestwa i podjęcia tam pracy, aby zapewnić skarżącej pomoc finansową. Skarżąca wnosi do Sądu o zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia za tę krzywdę moralną.